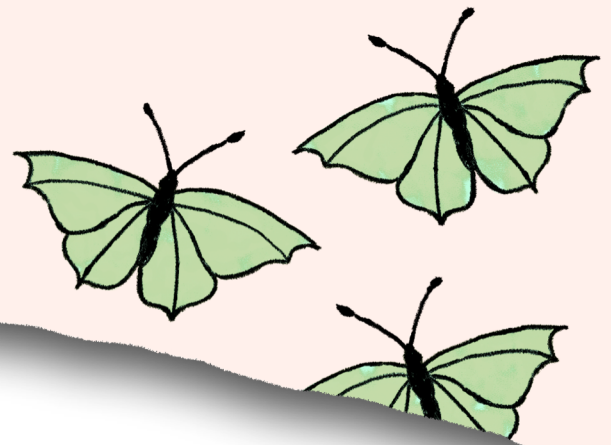

Kukkian vesikansa

Reetta Partanen

"Muuttuvia maisemia", 2021, maalattu kipsi, seinäkiinnike ja tukimateriaalit, 70-260 €, yht.1000 €

Sauli Iso-lähteenmäki

"Saari", 2021, öljy, monotypia puulle, 500 €

Juha Tyyskä

"Kiikkerä kivi" 2025, valomaalaus, ei myynnissä

- Yoldia-merestä tuli Ancylusjärvi noin 10 800 vuotta sitten, kun meriyhteys (nykyiselle) Atlantille katkesi.
- Ancylusjärvi alkoi kuivua noin 9000 vuotta sitten ja Kukkiajärvi sai muotonsa.
- Kukkia, järvi: 8500 eaa Pälkäne nousi pinnalle
- Kiikkeräkivi on jään kuljettama siirtolohkare Puutikkalantien varressa.

Aitoon koulutuskeskuksen opiskelijoista koottu ja **Suvi Kuosmasen** luotsaama sisustusprojektiryhmä SERMIT valmisti näyttelyyn teoksen: "Järvi kertoo..." 2025–2026, metalliverkko, villa ja paperimassa

- Kalliomaalari: Luopioisten Salminkallion kalliomaalaus sijaitsee Kukkian Evinsalon ja mantereiden väliin jäävän kannaksen länsipuolella Kuivassalmen pohjoisrannalla kalliojyrkänteen juurella. Kuvakentällä on pituutta pari metriä ja se sijaitsee noin 6 m järven nykytasoa ylempänä. Maalauksen kohdalla kalliossa on pieni syvennyksen tapainen, jota suojaa ylhäältä päin kalliolippa. Maalaus on ajoitettu sijaintinsa perusteella kivi- tai pronssikaudelle. Maalaukselta noin 60 metriä itään on Kuivassalmen kivilautainen asuinpaikka. Maalauksen ilmoitti **Ilkka Toivonen** vuonna 1987 ja **Tapio Seger**, **J-P Taavitsainen** ja Ilkka Toivonen tarkastivat kohteen samana vuonna.
- Ilkka Toivonen: Valokuvaaja Ilkka Toivonen löysi Salminkallion kalliomaalauksen.

Raija Jokinen

"Nahanluoja 4", 2026
pellavakuitu, ompelulanka,
tärkkelys, hinta 2400 €

"Nahanluoja 5", 2026
pellavakuitu, ompelulanka,
tärkkelys, hinta 2400 €

Hannamari Matikainen

"Uni", 2022, akryyli maalaus kankaalle,
900 € sis. alv 13,5%

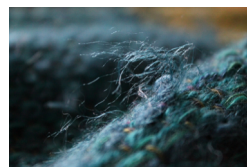
Piela Auvinen

"Hietastenkärjen karhu", 2026, nuotiopoltettu maasavi

- Hietastenkärjen lapset (Hietastenkärjestä löytynyt kivikaudelle ajoitettu savinalle on saatettu muovilla leluksi): Luopioisten Padankosken Hietaniemessä, Hietastenkärjessä (Kukkiajärven rannalla), sijaitsee monivaiheinen kivikautinen ja varhaismetallikautinen asuinpaikka. Hietastenkärjen nalle (eli "karhu", millä nimellä se kulkee Museoviraston kokoelmissa) sijoitetaan syksyllä Kansallismuseon uuteen näyttelyyn. Kukkian vesikansa -näyttelyssä esillä oleva nalle on taiteilija **Piela Auvisen** tekemä tarkka kopio "karhusta". Ennallistukseen hän käytti maasavea ja poltti sen nuotiossa.
- Kukkian hylkeet: Nuoruussaari ja -lahti (Kukkian hylkeenluulöydöt)

Hew Morrison Forensic Art

Rauniokirkon miehen ennallistus

Niina Hiltunen

"Vastatuuleen // Headwind", 2017, 120 € sis. alv 13,5%

"Nightfever", 2016, 120 € sis. alv 13,5%

- Kullermo (kalkkikaivos), haudattu kulleronkukkien kanssa: 1200-luvun alkupuolella elänyt Rauniokirkon mies eli fyysisesti vaativan elämän. Nikamien voimakkaat kulumat ja lihasten suuret kiinnityskohdat osoittavat, että mies oli tottunut ruumiilliseen rasitukseen. Vahvat ja hyvin kehittyneet luut viittaavat siihen, että hän sai nuoruudessaan monipuolista ravintoa ja eli olosuhteissa, jotka mahdollistivat hyvän fyysisen kehityksen. Miehen keho kesti raskasta työtä pitkään, mutta elämän aikainen kuormitus jätti pysyvät jäljet luustoon. Lonkkanivelen pitkälle edenneet kulumat aiheuttivat miehelle todennäköisistä vaivoja elämän loppuvaiheessa. Käveleminen on voinut olla hidasta ja kivuliasta. Miehen selkänikamissa oli lisäksi merkkejä selkärankareumasta, kroonisesta tulehduksellisesta sairaudesta, joka jäykistää selkärankaa ja heikentää vähitellen liikkuvuutta. Rauniokirkon miehen kasvoennallistus **Hew Morrison** Forensic Art (Skotlanti). Näyttelyyn teos on saatu **Ulla Nordforssilta** Vapriikista.

Anja Tyrväinen

"Tyrskyt 1", 2026, akvarelli paperille, 300 €

"Tyrskyt 2", 2026, akvarelli paperille, 300 €

- Kukkia ajanlaskun alussa: Haltian selkä kääntyy, maannousema viettää eteläkaakkoon, vesi valuu Kuohijärven Lahdenpohjaan, sieltä löytyy yhä vanhan metsän kantoja veden alta.

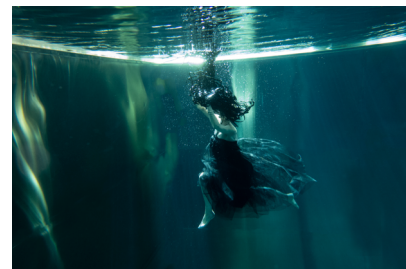
Anni Hurmila

"Kukkia kuohuu", 2026, akryyli mdf-levylle, yksityiskohta, hinta sopimuksen mukaan

Meas (Mari Sydänmaanlakka)

"Water Eternal - Recording", 2026, installaatio, videoteos ja valaistu VHS-nauha Kuvaaja: **Ilkka Keskinen**, Kuvausassistentti: **Juha Nykänen**
Leikkaus ja editointi: **Sonja Virtanen, Mari Sydänmaanlakka**

Raija Jokinen

"Vedenääniä", 2012-26
pellavakuitu, ompelulanka, tärkkelys
hinnat á 250-700 €
"Vedenkuuntelija" 1500€

- Saamelaiset (Kukkian ja monien sen saarten nimet): **Kaarlo Sulamaa** päätteli Kukkia-nimen olevan peräisin Kukkianselästä ja siinä olevasta Kukkiasaaresta. Hän arveli, että saari on nimetty ensin, sitten sen mukaan vieressä oleva selkä. Kukkian paikannimistöä 60-luvulla tutkinut **Olavi Ahonen** liitti Kukkia-nimen alkuperän Kukkiasaareen. Hän päätteli, että kyseessä olisi vanha sutta tarkoittava sana "kukki", koska saari vaikuttaa suden vartalolta. Kellarisaari olisi sen pää ja Päiväsaari häntä. Karttaa katsoessa tältä todella näyttääkin. Kukkian seudulle nimiä antaneet muinaisasukkaat eivät tästä perspektiivistä saaria kuitenkaan katsoneet. Siksi uskottavammalta kuulostaa professori **Terho Itkosen** päätelmä, että nimi Kukkia liittyy saamen kielen sanaan "kukhes" eli pitkä. Tätä tukee Hämeen muu saamelainen paikannimistö, sekä vanha Kukkiasaaren rinnakkaisnimi Pitkäsaari. Mikäli sana Kukkia on alun perin saamesta, se on mukautettu suomen kielen sanaan kukka. Järvisätkin kukkii Kukkialla mattoina.
- Luopioinen muodostettiin Hauhon kappeliseurakunnaksi vuonna 1693, ja kunta itsenäistyi vuonna 1880. Luopioinen liitettiin Pälkäneen kuntaan v. 2007.

Eino Leino Ahosaaressa 1914

säkeet kokoelmasta Elämän koreus, 1915

- **Eino Leino**: vietti kolme kuukautta Kukkian Ahosaaressa **Sulo Vuolijoen**,
- **Hella Vuolijoen** sekä kalastaja **Pennan** seurassa vuonna 1914 (Kukkian runot kokoelmassa Elämän koreus 1915)
- Sulo Vuolijoki (1881 Hauho–1957 Luopioinen): Sulo Ilmiö Vuolijoki, juristi, toimittaja ja poliitikko, joka toimi SDP:n kansanedustajana. Hän oli naimisissa Hella Vuolijoen kanssa.

Mirjami Tölli

"Perintö" 2016, pellavapaperi, tulppaanin terälehdet, hinta sopimuksen mukaan

Virve Lilja

"Rakentaja" variaatio 1/2, 2016, etsaus, akvatinta, 490€

- Kalle Antinpoika (1839–1919). **Kalle Kustaa Pätiälä** (Heikkilä 1861–1874) Luopioisista kohosi hädätyn torpparin pojasta lähes kymmenen suuren kartanon omistajaksi. Hänen taloustirehtöörin arvolla palkittu elämänsä antoi mallia **Hella Wuolijoen** Niskavuori-näytelmien Muumäen Akustille.

Tiina Poutanen

"Kustaa soittaa lehmirannassa", 2026, sekatekniikka vanerille, 600€, ja sipulipussit

- Roisman Maija ja Kustaa: **Maija Kraft** ja poikansa **Kustaa** asuivat Roisman pirtissä Niemikunnalla. Kustaa teki 1940-luvulla Esteri Pohjanperälle ja hänen pienelle Perttu -pojalleen sipulipussit. Kuva Maijasta ja Kustaasta pirtin edessä, Luopioisten aineistopankki.

- **Lilli Ragnell** Himmleristä. Himmler henkilöäkäreineen vieraili pääministeri **Jukka Ragnellin** kesähuvilalla Kukkiasaassa 1942. Kuva kirjasta Laki ja miekka, kuvaaja Jukka Rangell.

Heli Keto

"Degeneroitunut sieni" 2026, hiili, grafiitti, paperi, valo, ei myynnissä

Heli Keto

"Olemme vettä", 2026, akvarelli paperille, 950€

"Veden muisti", 2026, akvarelli paperille, 950€

- Radiolaitteet: Kesällä 1976 Kukkiajärveen uponnutta perämoottoria etsinyt sukeltaja nosti järven pohjasta kaksi radiolaitteilla ja morseavaimilla varustettua matkalaukkuja. Laitteiden epäiltiin kuuluvan Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelulle. 48 vuotta myöhemmin Yle sai Kukkiajärven radiolaitteita koskevan tutkinnan asiakirjat Supolta tietopyynnöllä.
- Leijonakivi on Kukkiajärven tunnettu maamerkki, joka sijaitsee Vähä-Siikasaaren rannalla, Siikasaarten välisessä Leijonasalmessa. Se on lohcare, jonka nykyinen muoto on saattanut syntyä Kukkian vedenpinnan laskun myötä 1830-luvulla.
- Ormio: Hyvin harvinainen ormio (*Pilularia globulifera*) on Kukkialla vedenalaisten niittyjen, ns. ruusukelehtisten kasvustojen yleisimpiä lajeja. Toisaalta se vain harvoin esiintyy täysin yksinään, useimmiten ormio-matot ovat varsin monilajisia. Kukkian kesävieras, apteekkioppilas **Ragnar Bäck** löysi vuonna 1933 ormion Kukkiasta, Puutikkalan kylästä, Saksalan talon rannasta. Kukkiajärvi on ormion ainoa kasvupaikka Suomessa.
- Raani eli järviraani: Harvinainen raani (*Littorella lacustris*) löytyy usein ormion seurasta Länsi-Kukkialta ja Haltianselältä. Raani käyttää yhteyttämiseensä omenahapon kierrätykseen perustuvaa ns. CAM-fotosynteesiä (engl. Crasulacean Acid Metabolism).
- CAM on erityisesti kuivakkokasveissa tavattava yhteyttämistapa, jossa kasvi voi kuumana päivänä pitää ilmarakonsa kiinni veden haihtumisen vähentämiseksi. Nimi tulee maksaruohokasvien latinankielisestä heimonimestä Crassulaceae. Muun muassa ananas, aloet ja agaavet ovat CAM-kasveja.

Helinä Huotari

"Valon kynnykset", 2026, akryyli kankaalle,

"Veden peili", 2026, akryyli kankaalle

Kummatkin 1200€

"Fotonilammikko", 2026, akryyli kankaalle

"Siimes", 2026, akryyli kankaalle

Kummatkin 950€

Virve Lilja

"Between the lines V", 2019,

etsaus, akvatinta, chine'colle, 360€

- Saukko ja reikäkivi: Saukot viihtyvät Kukkiajärvellä. Ne leikkivät mielellään kivillä. Suomesta löytyneet reikäkivet ovat tyypillisesti neoliittiselta kivilaudelta. Niitä on pidetty verkonpainoina ja/tai rituaaliesineinä. Kukkian Kortteenpohjan Aurinkoniemestä on löytynyt kivilautainen reikäkivi.
- Lapsi ja sienijuuret: Biotekniikan yliopistolehtori **Pauliina Lankinen** uskoo, että tulevaisuudessa sienet pelastavat maailman.

Lähteet: mm. Luopioisten aineistopankki, kukkialle.fi, Helsingin yliopisto, Luopioinen ennen Luopioista. Luopioisten arkeologinen inventointi, Sydän-Hämeen lehti, Luopioisten kasvisto, Tietoja Luopioisten seurakunnasta.

Kukkian vesikansa - ääniteokset:

Minä olen järvi, Kukkia järvi. Synnyin Yoldia-meren ja Ancylusjärven jälkeläisenä, kun iso jää vetäytyi, se muovasi maaston johon asetuin. Jään mukanaan kuljettamia kivenlohkareita lojuu edelleen pitkin rantojani. Jäävuori kellui vedessäni ja Kiikkeräkivi sen sisällä. Kun jää sulii, kivi jäi huteralta näyttävälle sijalleen rantakallion päälle.

Kolme niitä oli, häsläsivät pinnallani kallion edustalla. Minä pidin jääkannen kantavana ja sen aliset aallot kurissa, halusin nimittäin tietää kuinka siinä käy.

Shamaani: Minä pitelin rätisevää jumalannuolta kädessäni ja maalasin sen kallioon, punaisena viivana ahkion, jossa seisoin, rumpu kumisi kuin ukkonen ja minä piirsin tanssijat, silloin kallio aukeni minä kuljin sen läpi katsoin taaksepäin ja sula vesi päilyi vuoren seinämässä.

Ilkka Toivonen: Istuin rannalla ja katselin Kukkian lainehtivaa pintaa, mutta sisälläni aaltoili sen verran voimakkaasti, että piti kääntää katse maalle. Viisto auringonsäde osui kallioon, siinä oli sileä seinä lipan alla, kuin teatterin näyttämö, jolla vilisti punaisia hahmoja. Yksi piteli salamakäärmettä ojennetussa kädessään.

Tämä on lämpökausi. Laineet lyövät hietastenkärkeen, rantahiekalla leikkii kaksi lasta. He puhelevat tuntemattomalla kielellä, pienelle savesta muovatulle nallelle. Kouvonpoika sairastaa, häntä hellikäämme. Nalle on saanut peitokseen päihinäpensaans lehdet. Pieni poika riipii pajunoksasta kuoren ja tekee pehmeästä nilasta puuroa. Lääkkehillä hoidelkaa nalleystäväämme. Noin, poika sanoo ja tahraa savinallen suun nilapuuroon. Toinen lapsista on isompi, hän alkaa kyllästyä leikkiin. Tyttö koppaa kiven käteensä ja tähyilee Kukkian pintaa, jospa näkyviin nousisi hylkeen pää. Yhdellä tarkalla heitolla hän osuisi silmien väliin, kellistäisi kiehkurapään ja koko heimo ylistäisi häntä. Pikkupoika taapertaa savinalle kädessään järveen. Aalto nousee tavoittamaan pojan polvia. Hän horjahtaa ja painuu hetkeksi pinnan alle. Tyttö muistaa, että hänen piti huolehtia veljestä. Hän kaappaa pojan kainaloonsa ja ravistelee, nalle putoaa veteen. Poika purskahtaa itkuun, hän osoittaa järven pintaa pienellä pullealla sormellaan, aurinko paistaa ja kevyesti aaltoileva pinta on läpinäkymätön.

”pulmain päästely ja kummastelu, kunne joutunut on lapsen lelu”, Niin kirjoitti runoilija Eino Leino, mutta se oli toista aikaa. Vedessäni on ikiaikojen muisti, mutta sillä on taipumus myllertyä, asiat sekoit-tuvat ja niiden välille syntyy ajattomia yhteyksiä. Joku hylje sanoisi nyt, että minä filosofoin.

Keskiaikainen mies ”Kullermo”: Minä olen Kullermo, kivenhakkaaja. Opetan vankeja louhimaan kiveä. Kalkkikiven tunnistaa sen päällyskasveista ja minä pidän kukkasista, linnun herneistä, niinipuun makeista kukkatertuista ja juhannuspumpuloista, että luoja on tehnyt jotain niin kaunista mettisiä ruokkiakseen, niitä kaikkia täällä kasvaa yhä, siellä mistä emme ole niitä talloneet tai murskanneet. Minä olen vahvaa tekoa. Näin sanovat myös sinun aikalaisesi, he, jotka nostivat luuni rauniokirkon alta. Hakkaan helpisti murenevaa kiveä yhdessä vankien kanssa, välillä pelaamme tammea ja joku aina suuttuu, jos sattuu häviämään. Toiset vangeista ovat pahapäisiä, ihan syystä, elämä on kohdellut huonosti ja ovat antaneet takaisin kykyjensä mukaan.

Haltia on kokonaan ison kalan selkää, sanoivat ihmiset tai hylkeet (niitä on totisesti vaikea erottaa), kun kala käänsi kylkeä, kaikki vesi liikahti, mutta minä se haltia olin ja olen.

Ihmistä ne hylkeen näköiset, jotka antoivat minulle nimeni, vaihtuivat toisiin. Pitkäpäiset ihmiset rakensivat rannoilleni talorykelmiä, niiden kädenjälki alkoi näkyä kaikkialla. Kaatoivat puita, tekivät laivoja. Piippujen savut sitoivat veteni pilviksi taivaalle. Niistä pintaani satava vesi muistaa talojen ja peltojen ruudut, uudet muodot. Leijonakivi tarkkailee vesilläni liikkujaa Leijonasalmessa Siikasaarten välissä. Vähän uhkaillakseni minä sen siihen murjoin, että oppisivat. Pitämään huolta vedestä. Tein minä Puhvelikivenkin, mutta se on linnuille, niistä olen aina pitänyt.

Eino Leino: taas riennän ma riemuun ja huoleen / ovat kauniita Kukkian päivät ja yöt /mut kauniimmat vaativat ihmisten työt / mua myrskyn ja maailman puoleen.

Se oli väkevien vetten taisto, minä olin jo voitolla, mutta tuli pohjoistuuli, eikä vesi silloin lämmitä niin kuin viina. Hävisin sen taiston, ei ihme, olin vieläkin heikkona, sen jäljiltä kun laskivat veteni. Lisää peltaja, pyh! Kyltymättömän janon lisäksi niillä on yhtä kyltymätön nälkä, hylkeetkin söivät pois.

Sulo Vuolijoki: Kukkia minut rauhoitti, sen saaret ja selät, Urittu ja Rimppu lienevät lapin kieltä. Nuoruudessani olin aika velikulta, mutta sosialidemokraatti olen aina ollut. Avioliittoni Hellan kanssa vietin eduskunnassa ja vankilassa, melkein sama asia. Vapain olin sen kolme kuukautta Ahosaaressa, kun olimme Leinon kanssa raittiusaatteen vankeina. Mies kestää melkein ilman viinaa, kun ympärillä on tarpeeksi vettä.

Kalle Antinpoika kalastaa minkä peltotilkuiltaan joutaa. Semmosen vaivaisen neliön rukiinsiementä se kylvi, hädin tuskin hauen mittainen poikanen, ja kasteli sitä minun vedelläni. Myllärniemessä poika kahlas jaiden seassa verkkojaan kokemassa ja sai pahanlaisen taudin mokomasta lutraamisesta.

Roisman Maija: ”Hirvellä me mentiin Reetun kanssa yhteen, mutta ei meidän Reetusta enää mihinkään ole, sen voi laittaa pian leppäsilille lauloille ja laskea virtaan.”

Kertoja: Reetun kuoltua Maija asui aikuisen poikansa Kustaan kanssa Roisman pirtissä Niemikunnalla. Kustaan jalat olivat lyhyet ja niin pahasti vääntyneet, ettei hän päässyt juuri kävelemään. Talvella Kustaa lykkäsi itseään sauvoilla vesikelkassa ja kesällä pyörillä varustetuilla rattailla. Kustaa oli käynyt suutarinopissa, häntä kutsuttiin ”rajasuutariksi”, joka suostui paikkaamaan pahimmatkin kenkärajat. Lisätienestiä hän hankki soittamalla huuliharppua ja triangelia iltamissa.

Roisman Maija: ”Kyllä kaikki lähti tanssaan, kun meidän Kustaa soitti!”.

Minä en tiennyt mitä lajia se Kustaa oikein oli. Pää oli pitkä, mutta varsi lyhyt kuin hylkeenpojan pyrstö ja soittaa hän osasi kahta peliä yhtäkaaa niin, että kalatkin tanssivat.

Lilli Ragnell: Se oli inhottavan näköinen ihminen. Se Himmler. Naamasta oikein paistoi, että sitä miellytti pahantekeminen. Kun oltiin Kukkiasaaren pohjoiskärjessä maisemia katselemassa, se toi minulle innosta punakkana suuren melkein läpimädän sien, kiitin, ja pudotin sen vaivihkaa metsään.

Veteen se putosi, se Himmlerin iso lehmäntatti ja niin raskas ettei jäänyt kellumaan. Kelpasi hyvin kaloille, jos

Perämoottoria etsinyt sukeltaja löysi kaksi tiedustelulaitetta Kukkiajärven pohjasta loppukesällä 1976. Radioasemat olivat niiden mittojen mukaan tehdyissä matkalaukuissa. Supo arvioi, että radiot oli valmistettu Yhdysvalloissa 1940-luvun puolivälissä. Radiot olivat säilyneet niin hyvin, että ne tuskin olivat olleet järvessä muutamaa vuotta kauempaa. Laitteisiin kuului lisäksi sähkötysavaimet ja kuulokkeet. Supo totesi, että radiot oli tarkoitettu tiedustelukäyttöön. Verkkojännitteiden suuri valikoima teki niiden käytön mahdolliseksi useimmissa valtakunnissa. Nytemmin laitteet ovat kadonneet.

Kaikkea ne tänne pudottavat, pulloja, kuorma-autoja, toisiaan, mutta radioista oli minulle seuraa, ne pulisivat jonkin aikaa itsekseen ja vesi teki äänestä lystikkään, monet vedenelävät kavahtivat niitä, mutta ormioli oli heti valmis tarttumaan juttelevien laukkujen kangaspintaan. Sätöntä kukkivan pintani alla on niittyjä, ormiomattoja, joissa lahnaruoho suikertaa kilvan hapsiluikan ja äimäruohon kanssa. Ja siellä ormiolla on seuranaan raani.

Ormio ja raani: Nousin pintaan ja tartuin rantaan, olen vedenpohjan ja ilmanpohjan ihanin raani Mio mio mio (ormio) rmiormiormior mi-o ja öinen raani.

Minä lyön tahtia rantaan, tulee päivä jolloin kasvan taas. Vedessäni ui saukko, sama pyöreä pää, sukkela kiepahdus, pesee kiveä tassuissaan, kiven keskellä on reikä, josta vesi virtaa läpi.

Tämä hetki on menneen ja tulevan risteys: käännä selkäsi nyt, nytnyt, nyt, kohti tulevaa. Lapsi kävelee sienijuurten kanssa Kukkian pinnalla ja vesi kantaa kuin tie.

Muodonmuutoksia ry:n 20-vuotisjuhlavuosi 2026:

KUKKIAN VESIKANSA -näyttely

Taiteilijat: **Piela Auvinen (savi-idoli), Niina Hiltunen, Helinä Huotari, Anni Hurmila, Sauli Iso-Lähteenmäki, Raija Jokinen, Heli Keto, Virve Lilja, Hannamari Matikainen, Reetta Partanen, Tiina Poutanen, Mari Sydänmaanlakka, Anja Tyrväinen, Juha Tyyskä ja Mirjami Tölli.** Lisäksi näyttelyyn on tilattu teos Aitoon koulutuskeskuksen opiskelijoilta. SERMIT -sisustusprojektiryhmän opettajana **Suvi Kuosmanen.**

Ääniteosten ja esitteen tekstit: **Tiina Poutanen**

Äänitykset ja äänieditointi: **Aimo Hyvärinen ja Juha Tyyskä**

Ääninä: **Aimo Hyvärinen, Outi Nummi, Anja Tuokko ja Juha Tyyskä**

Tekniikka: **Jukka Poutanen ja Juha Tyyskä**

Valot: **Juha Tyyskä**

Rakenteet: **Pasi Pohjanperä ja Juha Tyyskä**

Näyttelysuunnitelma: **Outi Nummi**

Tuotanto: Muodonmuutoksia ry

Näyttelyä ovat tukeneet Pälkäneen kunnan kulttuuripalvelut, SKR:n Pirkanmaan rahasto ja Säästöpankkisäätiö.

Paikka: Mikkolan jyvämäkasiini, Keskitie 2, Luopioinen

